

Ἀνάστασις

« τὸ γινῶναι αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ » φιλ. γ' 10.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΛ. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 1

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1954

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΑΣ

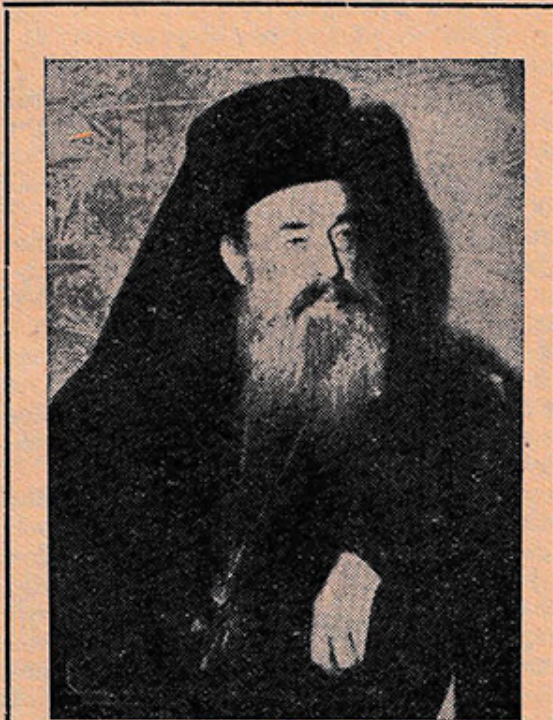
Με τὴν εὐχὴν καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Σπυρίδωνος, ἀρχίζομεν σήμερον τὴν ἔκδοσίν μας.

Καὶ ὡς πρῶτον καθήκον, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη μας, θεωροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐμφάνισίν μας μέσα εἰς τὴν σωρεῖαν τῶν ἐντύπων, μετὰ τὰ ὅποια ἄνθρωποι καὶ ἰδέαι καλύπτουν ἢ ἀποκαλύπτουν, ὅτι πιστεύουν καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διαδοθῇ. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ καθίσταται περισσότερο ἐπιτακτικὴ, ὅταν ἡ ἡλικία καὶ αἱ δυνάμεις μας δίδουν κάθε δικαίωμα διὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν « τολμηροὺς » ἢ ὀκνή καὶ « βιαστικούς », δι' ἓνα τόσοσ βαρὺ καὶ ἀπαιτητικὸν ἐγγεγραμμά.

Ἐν τούτοις ἡ παρουσία μας δὲν ἐμφανίζει καμμίαν πρόθεσιν καὶ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ καμμίαν ἀξίωσιν ἀνταγωνισμοῦ πρὸς τὰ ἐντυπα, πού κυκλοφοροῦν. Ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν σεβαστὸς ἀριθμὸς ἐντύπων, πού ἀγωνίζονται νὰ μεταδώσουν ὅ,τι ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαδοθῇ. Δὲν δὲ ἀδελφωσόμεν ποτέ νὰ παραβληθῶμε πρὸς οἰονδήποτε ἐξ αὐτῶν καὶ ν' ἀναμετρηθῶμε μετὰ τὴν δύναμιν τῶν ἰσχυρῶν ἢ νὰ συγκριθῶμε μετὰ τὴν ταπεινώσιν τῶν μικροτέρων.

Αὐτοί, πού ἐκδίδουν τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐντυπον, δὲν εἶναι παρὰ οἱ νεαροὶ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μας, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ ζοῦν περισσότερο τὴν στοργὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια διὰ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας τοὺς ἐχάρι-

σε τὸ ὥρατον Οἰκοτροφεῖον τῶν. Ἡ κοινὴ ζωὴ των δημιουργεῖ κατὰ λόγον φυσικὸν μίαν κοινωσίαν. Μίαν ὁμάδα, πού ποθεῖ καὶ κινεῖται καὶ ἐπιδιώκει καὶ ἀγωνίζεται, διότι ἔχει ψυχὴν καὶ διότι ζῆ.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριος ΣΠΥΡΙΔΩΝ.

Καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐντυπον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἐκφρασίς τῆς ζωῆς τῆς, μία ἀπήχησις τῶν παλμῶν τῆς, μία διέξοδος εἰς τὴν φλόγα, πού καίει τὰ νεανικά τῆς στήθη.

Ἡ κοινωσία αὐτὴ ἔχει δημιουργήσει καὶ δημιουργεῖ συνεχῶς τὴν παράδοσίν τῆς. Θέλει νὰ τὴν διαφυλάξῃ ἀπὸ τὴν φθορὰν καὶ νὰ τῆς δώσῃ κάποιο δικαίωμα ζωῆς μακροτέ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδῃ)

Ἡ ΣΚΟΠΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ἔτος ὑπῆρξε δημιουργικὸν διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον μας. Τὸ νέον ἔτος ἀνατέλλει μετὰ αἰσίους οὐρανούς διὰ τὴν πρόδοον καὶ ἀνάπτυξιν, εἰς πάντας τοὺς τομείς τοῦ ἐμψύχου αὐτοῦ ὕλικου. Ἐκφρασίς τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου ταύτης εἶναι καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ παρόντος δελτίου, τὸ ὅποσον εὐχεται εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας του « Ἐντυχιόμενον τὸν νέον χρόνον ».

○

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ἐντιμωτέρας πνευματικῆς ζωῆς ἤρρισε κατὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος διὰ τῆς θεοπισθέσεως « Ἐβδομάδος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου » καὶ ἐσυνεχίσθη διὰ τῆς τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων. Εὐχόμεθα εἰς τὸν ὕψιστον, ὅπως μᾶς βοηθῇ πάντοτε εἰς τοὺς πνευματικούς μας ἀγῶνας, διὰ νὰ ἀνερχώμεθα τὰς βαθμίδας τῆς ἡθικῆς τελειώσεως.

○

Ἡ ΕΝΟΤΗΣ τῶν τροφίμων τοῦ Οἰκοτροφείου μας ὑποδηλοῦται ἐξωτερικῶς μετὰ τὸ σῆμα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Εἶναι ἰδιαίτερος τιμητικὸν δι' ἡμᾶς νὰ φέρομεν τὸ σῆμα τοῦ ἐπισήμου ἐπιτελικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰς μετὰ ἀντάξειοι τῆς προσφερομένης τιμῆς, ὅταν ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀναλογιζώμεθα τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνομεν, φέροντες τὸ σῆμα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τῆς ὁποίας πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τιμῶμεν τὸ ὄνομα μετὰ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν μας.

W.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΣ

Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

“Όσοι πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν δὲν γνωρίζουν ἄλλον Σωτῆρα καὶ ἄλλο ὄνομα «ὕπὸ τὸν οὐρανὸν» εἰς τὸν ὁποῖον νὰ παραδώσουν μὲ ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον τὸν ἑαυτὸν των. Τὴν μεγάλην αὐτὴν πραγματικότητα τοῦ μοναδικοῦ Σωτῆρος κρατοῦν ὡς θησαυρὸν ἀλώβητον αἱ γενεαὶ τῶν ὁπαδῶν Του καὶ εἰς αὐτὴν στηρίζουν πάντοτε τὴν ἀκεραιότητα τῆς πίστεώς των.

Ἄλλ’ ὁ μοναδικὸς Σωτῆρ καλεῖ πλησίον Του ὅσους ποθοῦν νὰ Τὸν γνωρίσουν ἀπὸ ἓνα μόνον δρόμον καὶ δίδει τὴν συνέντευξίν Του μὲ τὴν ψυχὴν ποὺ Τὸν ζητεῖ εἰς τὸ σημεῖον ποὺ Αὐτὸς ἔχει ὀρίσει. Πόσον θὰ ἦτο ἀνίσχυρος ἡ βεβαιότης μας καὶ ἐπισημὰς ὁ δρόμος μας πρὸς τὴν συνάντησίν Του, ἐὰν δὲν ἦτο καθωρισμένον ἀπὸ τὸν Ἴδιον τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεώς μας!

Ἐὰν ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύομεν εἶναι ὁ πραγματικὸς Σωτῆρ μας. Ἐὰν ἔχωμεν τὴν δύναμιν νὰ Τὸν αἰσθανώμεθα πλησίον μας· μέσα εἰς τὴν ζωὴν μας· εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὸν πόνον μας· εἰς τὰς ἀνάγκας μας καὶ τὰ προβλήματατά μας. Ἐὰν μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ Τοῦ ἐξομολογούμεθα τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἄρνησίν μας· νὰ Τὸν τοποθετοῦμε ζωντανὸν ἐντὸς μας μὲ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν. Ἐὰν ἀκόμη Τὸν αἰσθανώμεθα ὡς τὸ αἰῶνιον παρὸν εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ ὡς πραγματικόν μας βίωμα. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πραγματικὴν Του παρουσίαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς ἐξασφαλίζει αὐθεντικὰ αὐτὴν τὴν βεβαιότητα. Καὶ τὸ μοναδικὸν αὐτὸ σημεῖον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπῆρξε θέλημά Του καὶ παραμένει πάντοτε ἐκτὸς κάθε κριτικῆς, νὰ μεταδίδῃ τὴν χάριν Του μόνον διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τοὺς αἰωνίους ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, νὰ συνδέῃ πρὸς τὴν αἰωνιότητά Του ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν γῆν. Πρὸς τὴν πραγματικότητα αὐτὴν τόσον συνέδεσε τὴν παρουσίαν Του, ὅσον ἡ κεφαλὴ πρὸς τὸ ὄλον σῶμα. Καὶ ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ζωὴ, ποὺ μᾶς φέρει τὴν πραγματικότητα τῆς παρουσίας Του ἀνάμεσά μας, εὐρίσκεται ἐμπρὸς μας πάντοτε. Ἄς μὴ λησμονηθῇ ποτέ, ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἐπιπόλαιον βλέμμα τοῦ περαστικοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ πρέπη κανεὶς νὰ τὴν ἀντικρύσῃ. Οὔτε — ἀκόμη ὀλιγώτερον — τὰ γε-

μᾶτα πάθος μάτια, ποὺ δὲν βλέπουν παρὰ μόνον λάθη εἰς ὅσα φοβοῦνται μήπως τὰ εὔρουν ἀπαιτητικά. Ἄλλ’ εἶναι ἡ ἀπροκατάληπτος διάθεσις ποὺ θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀποδοχὴν ἐκεῖνου ποὺ θὰ ἀνεγνωρίζετο ἀληθινὸν καὶ ἀναπόφευκτον. Εἰς τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς πραγματικότητος ποὺ ἴσως ἦτο ἄγνωστος ἢ παρεξηγημένη.

Ἄλλ’ ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρισθῇ ὡς ἡ μοναδικὴ ὁδὸς τῆς συναντήσεώς μας μὲ τὸν Σωτῆρα Κύριον, τότε προβάλλουν ἀναπόφευκτοι συνέπειαι ἐμπρὸς μας.

Δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ διαχωρίζωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν σκέψιν μας, εἰς τὴν πίστιν μας, εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ εἶναι ἀφοσίωσις μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ μας παύει νὰ εἶναι Χριστοκεντρικὴ, ἂν δὲν ἀποτελῇ συνειδητὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ κήρυγμα καὶ ἡ ἱεραποστολή μας δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὀδηγῇ πρὸς τὸν Χριστὸν ἐὰν δὲν φέρῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάθε πρᾶξις καὶ ἐκδήλωσις μας πρέπει νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα καὶ τὸ πνεῦμά Της.

Ἄς γίνῃ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ δρόμου μας. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία κυριαρχήσῃ μέσα μας ὡς ἔννοια καὶ ὡς ἀξία. Ὅταν περιβληθῇ μὲ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μας. Ὅταν γίνῃ κατανοητὸν, ὅτι χωρὶς Αὐτὴν ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς μας ἀντικρύζει τὸν θάνατον καὶ ὁ κόσμος χάνει τὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν του. Ὅταν Χριστὸς καὶ Ἐκκλησία ἀποτελέσουν τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα, ποὺ θὰ κατευθύνῃ τὴν ζωὴν μας. Τότε ἂς προχωρήσωμεν μὲ βεβαιότητα.

Ἄλλ’ ἂς προσέχωμεν. Ὑπάρχουν κίνδυνοι, ποὺ κρύπτονται ἀθέατοι κάτω ἀπὸ τὴν πλέον ἄνετον ἱκανοποίησίν μας. Καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ διερωτώμεθα καὶ νὰ τοποθετοῦμε τὴν ζωὴν μας ὑπὸ τὸ φῶς ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος, εἶναι ὑπόθεσις τεραστίας σημασίας, διὰ τὴν χριστιανικὴν μας ιδιότητα.

I. Z.

Οὗ μερισμὸς ἐστὶ καὶ ὀργή, Θεὸς οὐ κατοικεῖ.
(Ἰγνάτιος Θεοφόρος)

*

Ἡ ταπεινὴ γνῶσις τοῦ ἑαυτοῦ σου εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα ὁδὸς πρὸς τὸν Θεόν, παρὰ ἡ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα.